

Jemnohmotné trnité křoví.

Cesta ke Světlu a Pravdě je již odedávna označována za trnitou a kamenitou, namáhavou a těžkou.

Člověk to prostě přijímá jako fakt. Nikdo nepřemýšlí, **proč** tomu tak je, co k tomu může být skutečným důvodem. A kdo se tím **přece** jen někdy zaměstnává, vytvoří si o tom dozajista falešný obraz.

Plná trní a plná kamení, namáhavá a těžká je jen ta cesta, která je **zanedbávaná**, kterou se tedy málo chodí!

To je důvod, proč se těm několika, kteří ji po mnohých omylech zvolí k chůzi, zdá těžkou. Také v tom musí se neustále brát v úvahu přirozené dění, ne, co je falešně vymyšlené a fantastické, do kterého se lidský mozek při takovémto myšlení rád vydá.

Cesta ke Světlu byla od počátku také jen světlá a krásná. A také dnes ještě není jinou pro **ty** lidské duchy, kteří ji nastoupí **svobodným** duchem, nezdržováni falešnými názory, kterými mnozí svou duchovní cestu tuze rádi osázeli a nechali zarůst!

Záleží to zcela na člověku! Člověk, který nechává svého ducha ještě **svobodně** vzhlížet ke Světlu, který ve svém citění nikdy neopomíná odvažovat to, co od svých bližních učení nebo vyprávění přijme, ten má tím cestu ke Světlu **upravenou** a udržuje si ji čistou! Nenachází žádné trní, žádné kamení, když po ní kráčí, nýbrž jen světlem ozářené měkké květinové koberce,

které jen uchvacují zrak a povznášejí jeho krok!

Každý člověk má o svou cestu pečovat sám, má se o ni starat, má se jí zaměstnávat. Kdo to nedělá, tomu se stane skrze nedbalost trnitou a kamenitou, už jen těžce schůdnou a velmi často také zcela zasypanou, takže ji nakonec nikdy více nemůže objevit, i kdyby se o to snažil!

Odvažovat ve svém vlastním cítění to, co člověk slyší a čte! To je pro něj nutné, pokud chce svou cestu udržovat volnou a krásnou. Bude při tom ihned cítit, při čtení nebo poslechu nějaké věci, již na začátku, zda ho to tísní, možná i mate, nebo hřeje, jako zvuk domova.

Nesmí jen při tom nikdy zapomenout, že skutečná velikost a přirozenost je vždy zakotvená také jen **v jednoduchosti!** Kde **tato** schází, kde se potřebuje sahat ke všem možným označením, tam také chybí správnost. Tyto cesty nejsou pak nikdy jasné a nemohou být také slunné.

Tak bude například každý v sobě jasný člověk při četbě nebo poslechu všeho mystického nebo okultního ihned silně cítit nejasnost, jakož i u dogmat církví. Neurčitost nebo vysoce znějící slova mají všude zakrýt až příliš zřetelně vyčnívající nevědomost. Lichotí se pak velmi rádo lidským duším, jejich hlavní slabosti se opěvují sladkou písní, v první řadě jejich domýšlivost, aby se lehce a povolně přenesly přes všechna hnijící místa, nedbale nepoznávající hluboké mezery a nemožnosti, které se jim varovně stále znovu ukazují.

Kdo však při tom slyší jemná varování svého nezkaleného ducha, udržuje si cestu ke Světlu a Pravdě volnou.

Avšak kdo se nechá zlákat touto nejasností a dusnem, protože to poskytuje vlastním fantastickým myšlenkám neomezený prostor, ten nechává jasnou cestu v sobě zarůst popínavými rostlinami, které jeho svobodnou chůzi brzdí a ztěžují ji a často jí také zcela zamezí!

Vábení moci poskytnout prostor vlastním fantastickým útvarům bez hranic, jsou příliš veliká. Počet těch, kteří v tom s radostí chtějí rejdit, nemá vůbec žádného konce, protože každý při tom může něco říci a smí se cítit důležitým v těchto pochmurných nejasnostech chaotického světa myšlenek!

Pro církevní věřící nebude to zdaleka tak těžké, aby se probojovali k Pravdě, jako pro stoupence okultních sekt a sdružení. Potřebují se jen o to poněkud vážně snažit, klidně v sobě odvažovat, aby ihned poznali mezery, které tam vpletlo rozumové chtění vědět a které pravou cestu zatemnily a zamotaly!

Vážného lidského ducha to nestojí žádné velké úsilí, aby ve všech církvích rychle rozeznal Pravdu od omylů. Proto není pouto církví pro skutečně zkoumajícího člověka nikdy tak veliké, jak se zdá! Prosté poctivé chtění již stačí, aby toto pouto bylo ihned přetrženo v rychle se probouzejícím **vlastním** přesvědčení.

Pevně drží církve jen duchovně **líné** lidské duchy. Těchto však také není škoda, protože se tím prokazují jen jako líní služebníci svého Pána.

Při klidném pozorování vidí každý člověk velmi brzy, že dnešní církve neznamenaají nic jiného než nástroj **světského** úsilí po moci a sebezáchovy, což smýšlení a jednání jejich

zaměstnanců každou hodinu stále znovu dokazuje ve štvání a nepřátelství vůči těm, kteří jim nejsou po vůli! To všechno není těžké poznat. Právě tak všechna dutá místa a nemožnosti, které jsou vpleteny do úkonů, tvrzení a učení. K tomu není zapotřebí vůbec žádného bystrého ducha.

Proto nemůže církev **myslícím** lidem přinést tak velkou škodu, jak se často předpokládá. Ty, kteří jsou v duchu **živí**, není schopna spoutat!

Avšak škody nemající sobě rovné, které lze sotva opět napravit, přinášejí pro lidského ducha okultní sekty a sdružení všeho druhu! Ačkoliv se jen snaží předstírat vlastní vědění, které vlastně **žádným** pravým věděním není! Lichotí lidem rozumu, jakož i všem hledajícím. A tím mají úspěch; neboť také mezi hledajícími je velké množství těch, kteří navzdory hledání Světla vlečou s sebou ještě všechny ješitnosti svých duší, jimž přirozeně rychle padnou za oběť.

Protože právě okultismus a také mystika nabízejí těmto ješitnostem neomezené možnosti vývoje, táhne je to tam také podle zákona přitažlivosti stejného druhu! Vnější, nejmenší **účinky** tohoto zákona postřehli okultisté často a snaží se jich využít. Své slabé působení v tomto přirozeném dění nazývají nyní vychloubačně „magií“! Zní to dobře a působí to kromě toho i tajemně!

Avšak tento **zákon** sám o sobě v jeho jednoduchosti, a přece ve skutečném svět prožhavujícím a nutícím významu vůbec neznají v jeho velikosti! Neví, že s celým svým chtěním vědět jsou posouváni v ruce tohoto zákona stvoření bezmocně sem a tam jako žalostné loutky!

Působení těchto lidí **svazuje** jejich souputníky a následovníky **v nížinách**, kterých by si nemuseli vůbec všimat, pokud by šli klidně svou cestou ve vši jednoduchosti a důstojnosti, která přísluší lidskému duchu. Takto však budou zadrženi, a tím jsou dokonce z největší části ztraceni; neboť to vyžaduje od lidského ducha ohromné vypětí síly, aby svobodně vyšel z ducha poutajících hříček všech okultistů. Takovéto činnosti odvrací duchovní síly od přímých cest, které vedou vzhůru! Posbírat sílu k opětovnému svobodnému návratu z toho mohou jen málokdy, protože silní **duchové** stejně nezůstávají mezi okultisty, leda z toho důvodu, aby se tam oddávali své ješitnosti.

Jestliže však v nesčetných okultních oborech lze někdy skutečně nalézt trochu vědění, tak se jedná **jen** o nejnižší okolí jemné hrubohmotnosti nebo také hrubé jemnohmotnosti a o nic jiného, tedy o nejbližší přechodové vrstvy, které jsou nazývány vysoce znějícími jmény, aby to také trochu znělo, jak to odpovídá domýšlivosti všech tápajících.

Ve skutečnosti je to stejné jako nic. Nebo přece! Jenomže ne ke vzestupu, nýbrž ke **spoutání** každého lidského ducha, který ve svém původním druhu potřebuje jen hrdě a svobodně přes to přejít, aniž by se u toho ještě zdržoval. Takto však přikládají hodnotu nicotnostem, které takto činí popínavými rostlinami, kterých luciferští trabanti skrze jednání okultistů používají nyní jako léčky pro statisíce! Zůstávají v nich viset jako mouchy v pavučinách.

Pohledte přece na jejich knihy! Co je v nich již nahromaděno sebeopojení a velké i malé vědychtivosti!

Směšně zveličují se malé, samozřejmé příhody na vysoké

věci s houževnatostí a vytrvalostí, které by bylo možné vynaložit k lepším věcem. Příhody, které prababička posuzovala mnohem jasněji než tito potomci, kteří chtějí na sebe a své vysoké vědění upozorňovat mnohým pokřikem. Čím šilenější události, čím nesrozumitelnější způsob vyjadřování ve vyšroubovaných formách, tím jsou shledávány krásnějšími. Senzace za každou cenu je při tom často nejvyšším cílem, jako je tomu u tak mnohých novinářů vynořujících se nyní v celých masách, kterým není již nic svatě, nejméně však Pravda.

Je neuvěřitelné, co tu všechno bylo vypuštěné na lidstvo! A mnozí chopí se toho až příliš ochotně. Je to přece „interesantní“ a může to přinést dokonce někdy i mrazení v zádech. Čtenář a posluchač může podněcuje sám sebe dále sprádat myšlenky v lehké hrůze, a dokonce při tom hrát i nějakou roli; neboť se přece cítí obklopen nejtajemnějšími věcmi, které ho dříve nikdy nevzrušovaly. Nyní **je** náhle někým, kolem kterého se mnoho odehrává **kvůli němu!**

Právě všechno to, co člověk zcela nechápe, avšak s bohatou fantazií může okrášlit, láká ho „**možnostmi**“! Podle vlastního dobrozdání objasňují pak lidé mnohé z doposud prožitého, z čehož ledacos náhle hraje velkou roli, zatímco to doposud nestálo za povšimnutí.

Život, který byl doposud tak prázdný, dostal obsah! A tím získal člověk **podle svého mínění** hodně, probudil se a nazývá se duchovně vědoucím!

Zvláštní lidé! Vůbec je již nenapadne se zamyslet, že by tomu ve skutečnosti mohlo být také **jinak**. Plavou ještě jen ve svém vlastním světě myšlenek, který je jim tak pohodlný, protože

je z jejich vlastních pojmů.

Avšak tento svět nemá trvání! Musí se rozpadnout v hodině soudu! Potom však budou tyto duše stát mrznouce v nevýslovném zoufalství, bez opory, a budou strženy do víru, který se musí podoben smršti náhle rozvinout skrze tlak Světla.

Tím všichni obdrží jen to, co si sami vytvořili! Nesmírná je škoda, kterou natropili ve své ješitnosti. Svaté pojmy, které lidem skutečně pomáhají vzhůru, jsou skrze ně pokřiveny a zkomoleny. Zůstaly z nich jen ještě nejšpinavější náhražky, které ukazují pečeť nejhrubší lidské domýšlivosti. Již jen v tom hrozí strašlivý soud!

Byly způsobeny strašlivé zmatky. Povrchní pozorování zcela vzdálených výběžků skutečného dění ve stvoření je postaveno jako vědění, které má sloužit k objasňování příčin a dějů, aniž by měli ti, co takto hovoří, také opravdové vědění o zákonech tohoto stvoření. Nemají o nich vůbec žádné tušení a čerpají jen ze své vybičované fantazie!

A tak křiví moudrost Boží, která spočívá ve stvoření, špiní svaté zákony, které nechápou, vůbec je neznají, a zdržují tisíce lidí od toho, aby šly prostou a jasnou cestou, která je každému lidskému duchu přesně předepsána a je také užitečná a která ho chrání před nebezpečím! Oni sami však vyvolají nesčetná nebezpečí, která před tím nikdy nebyla, nýbrž byla teprve zformována tímto lehkomyšlným konáním!

Avšak je blízko den, kdy jejich dutá vědychtivost má předstoupit před Světlo, kde se dá poznat a musí se zhroutit! Oni jsou nejhoršími nepřáteli všech ke Světlu usilujících lidí na zemi, kteří nemají ani jednu vlastnost, která by při zvážení mohla

skrývat omluvu! Nevědomě jsou nejhorlivějšími mezi lovci lidských duší pro temnoty! Nevědomě, protože ješitnost jim kalí vlastní bystrost. Sami nebudou také nikdy schopni ještě dosáhnout síly k záchraně; neboť jsou příliš zapleteni do sítí pozemského chtění vědět všechno nejlépe a omylů, do nichž se zavrtali!

Ve své bezmezné drzosti zmenšují však nejen velikou Boží lásku, nýbrž chtějí se z části ještě sami vyvinout dokonce na Božské lidi!

Nebude dlouho trvat a veškeré lidstvo bude muset poznat, jakou bezmeznou hloupost skrývá právě **tato** myšlenka. Ona zcela sama již ukazuje, že tito lidé nemohou mít o pravých Božích zákonech ve stvoření a o tomto stvoření samotném vůbec žádného tušení!

Staví také lidskému duchu, který má ve stvoření jen **sloužit** Světlu, dokonce trůn! Snaží se ho pozvednout na centrální bod, ba dokonce na východisko.

Když se dnes člověk trpící na těle nebo na duši obrátí ve vroucí modlitbě na svého Boha a je odtamtud vyslechnut, takže se může uzdravit, tak přinášejí tito, co chtějí vědět všechno nejlépe, pro to jednostranná vysvětlení, kterými se snaží zmenšit Boha. Hovoří o autosugesci, která toto uzdravení přinesla, o síle, která spočívá **v lidském těle**, v lidském duchu, jež mu dovolí vytvořit všechno, co jen správným způsobem chce!

Chce se tím rychle zpívat vznešená píseň možností **člověka** a špiní se tím svatost víry a přesvědčení o Boží moci! Špiní! To je to správné slovo. Neboť mnozí chtějí tvrdit dokonce i

to, že Syn Boží sám kdysi působil sugescí a pěstoval autosugesci!

Tak dalece se stupňovala tato lidská domýšlivost mnohých okultistů! Stali se popírači Boha a oslavovali lidského ducha!

Ne všichni to přiznávají, protože nevidí, že jejich učení mohou nakonec vést jen k tomuto bodu! Popření nedotknutelné moci Boží je nevyhnutelné poslední ovoce, které učení nesou, dohlédne-li se na konec!

V luciferské obratnosti ohýbají skutečnost k obrazu, který pro rozum působí velice důvěryhodně, avšak vědoucímu ukazuje ostrou hranici, kam už chápání takovýchto okultistů již dále nemůže. To ukazuje pouze rozumové chtění, avšak ani stopu po čistém duchovním věděni! Nejhrubší sebeklam nechává okultisty pokládat se za učedníky čistých duchovních věd! Spočívá v tom téměř jemná ironie!

Se vším, co dělají a říkají, stále znovu jen nově dokazují, že mají nejvyhraněnější rozumové chtění, se zcela zvláštním zdůrazněním všech jeho slabostí, a že zůstávají velmi vzdáleni od duchovního věděni, vůči němuž stojí zcela bezmocně. Nemají ani tušení o pravém druhu veškerého zákonitého působení ve stvoření, tím méně chápou divuplné stvoření samotné.

Také při zázračných uzdraveních a Kristových zázracích nebyla nikdy tato zákonitost ve stvoření zrušena. To se vůbec nemůže stát, protože zákony Boží ve stvoření jsou již od počátku **dokonalé** a nemohou být tedy změněny nebo zrušeny.

Boží síla urychluje všechny účinky zákonů a tímto způsobem může působit **zázraky**. Průběh sám je vždy jen podle

zákonů stvoření; neboť jinak by přece nebyl vůbec žádný průběh ve stvoření možný, ani nejjednodušší pohyb. Vysoká síla Božského původu však může urychlit **účinek** a v mnoha případech ho způsobit ihned! V tom spočívá a nastává **zázrak** pro lidského ducha!

Samotný Bůh nikdy nejedná svévolně, protože v sobě přece nese zákony v nejčistší formě, sám je také zákonem. Každý Boží čin musí proto vždy odpovídat zákonu. Každý akt Boží vůle působí proto také vždy jen ve stejnorodém druhu těchto zákonů!

Vezměme příklad nemocného, který v modlitbě vroucně prosí o uzdravení. Během této modlitby je široce duchovně otevřen pro splnění své prosby, v pokoře nejčistšího druhu. Prosba vznáší se proto vzhůru a po záření této pokorné prosby může k němu zase sestoupit splnění. Toto splnění je **chtěním** ze Světla! Chtění spočívá ve Světle samotném, vždy neměnné, kdykoliv připravené k pomoci tam, kde se k tomu nachází pravá půda. Pokorná prosba je pravou půdou, kde může čistá síla Světla působit. Je to pak sice také zásluha lidského ducha, poněvadž se tím otevřel pro možnost pomoci, právě tak je to následek určitého působení nebo chtění tohoto lidského ducha, **avšak nikdy to také není příčinou samotného jeho uzdravení. Není to také jeho síla, která mu mohla pomoci a také mu pomohla!**

Člověk je schopen se tomu jen otevřít, avšak nikdy se sám také nevyléčil autosugescí! Zde zaměňuje okultista ve své krátkozrakosti **otevření** se pomoci za pomoc samotnou! Je to ohromná vina, kterou si tím naložil a kterou bude těžké odpykat, protože tím bylo způsobeno nesmírné neštěstí pro lidstvo!

Protože je pomoc ve Světle pro ty, kteří se jí opravdově

otevřou, **neustále** připravena a **neustále** je dokonce **obklopuje** v malých věcech, poněvadž její část sama spočívá, příslušně oslabená, ve vyzařování stvoření, tak přišli chytrí lidé při svých pozorováních nakonec domýšlivě na myšlenku, že to je **lidský duch**, který si sám tuto pomoc může vytvořit.

Může si ji **opatřit**, to ano, avšak jen skrze opravdové otevření ducha, aby ji **vpustil**! Víc nic. Samotnou pomoc, sílu a záření k tomu on nevytváří! Ta spočívá jediné ve Světle, v Bohu, který vám ji posílá!

Člověk však pozoruje jediné **účinek**, vyvozuje **z toho** své závěry, které byly až doposud v mnoha případech chybné a vznikly následkem domýšlivosti, kterou v sobě nese! Zcela jiné by to mohlo být při **správném** postoji, tedy při správném, velikém otevření jeho ducha! Avšak to si zazdil vlivem učení mnohých okultistů, kteří by se chtěli povznést k Bohočlověku! Poněvadž jsou jim prázakony stvoření naprosto cizí.

Tisícero násobně rozdělené a rozvětvené, avšak neustále následující tlak základního zákona, jsou záření posilujícího, a tím také léčivého Světla vpleteny do pozdějšího stvoření, čekající na to, že je tvorové využijí! Nejsou však v lidském duchu, tím méně v lidském těle samotném, nýbrž jsou **mimo** ně. Lidský duch musí hledat spojení a správně se otevřít pro přijetí toho, co spočívá nejlépe v hloubce vážné modlitby.

Protože je pomoc ve Světle pro lidského ducha vždy připravená, pokud se **chce** k tomu otevřít, tak dochází k tomu, že také nachází mnohý malou pomoc skrze otevření, kterému se naučil. Kde tato pomoc přišla, tam nastal okamžik, jenž v sobě nesl citění lidského ducha, které skutečně správně odpovídalo

zákonům ve stvoření ke spojení s pomocí. Toto cítění nepotřeboval si člověk pozemsky uvědomit; neboť je to pouze duchovní dění, které není velmi často pozorováno pozemským rozumem. K tomu postačí hnutí během okamžiku. A při tom dostaví se pak pomoc Světla, protože platné pro to zákony nebudou nikdy zrušeny! Naplní se, i když se to člověku děje **nevědomě**.

Z toho však okultista nevidí nic, a tak pevně věří, že toho dosáhl skutečně jen se svou sugescí nebo autosugescí! V tom se však klame; neboť pomoc nikdy nenastane tam, kde je nutná ještě mocnější síla než ta, která spočívá neustále připravena uvnitř stvoření.

Neboť pak musí napřed sestoupit zvláštní akt vůle Světla, aby proud síly zmohutněl! A to může být jen jako následek skutečně důvěřivé modlitby, prosby, která vychází z přesvědčení o všemohoucnosti a lásce Boží!

Také pravá přímluva může někdy přinést pomocný účinek! Pokud člověk velmi těžce onemocněl, tak je v sobě také zeslabený, apatický. Tím v něm není žádný odpor, i když by on sám jinak nebyl tak důvěřivý. Tento stav jeho ducha dovoluje vniknutí síly Světla, která mohla být vedena poctivou přímluvou! A tak se potom stane to, že člověk také někdy obdrží pomoc **skrze přímluvu**.

Probudí-li se v něm však s uzdravením ještě jednou odpor vůči pravé víře, tak tím také narůstá jeho vina. Bylo by mu pak přirozeně lépe, kdyby byl **přece** jen zemřel, protože při svém úmrtí, které později nastane, musí klesnout hlouběji, než by tomu bylo dříve! Z tohoto důvodu není oprávněná nebo dobrá jakákoliv

přímluva. Naštěstí pro člověka často také **nebývá** pravá přímluva za dobro pro nemocného vyslyšena!

V nepoznání účinků těchto prostých zákonů stvoření vytvořili vysoce ctižádostiví okultisté neúplný obraz a tím svedli tisíce lidí do bludišť, ze kterých jim bude těžké uniknout.

Vznešenost slova „čistá víra“, „čisté přesvědčení“ tím byla otrávena a lidem byla jako špinavá náhražka nabídnuta jen méně hodnotná práce rozumu v sugesci a autosugesci.

Cesta ke zdokonalení lidského ducha je okultistům uzavřena skrze ně samotné!

Blíží se však hodina, kdy bude zabráněno tomuto nízkému konání, kdy se konečně opět dá přístup vyššímu vědění o síle Světla k pozvednutí a záchraně mnohých lidských duchů!